

234. Az Úr, ki reánk gondol...

1. Az Úr, ki re - ánk gon - dol, Ki min - dent jól meg - fon - tol,

Ki me - rő sze - re - tet, Ő ve - zé - relt mind - ed - dig,

És ő - tő - le mind - vé - gig Meg - kap - juk a se - gít - sé - get!

2. Mi gyermekei lettünk, Istenben atyát nyertünk A Jézus Krisztusért.
Gyermekeit látván sírni, Ő készségesen küldi Azt, amit tőle szívünk kért.
3. Ha hitben meggyengülünk, De tőle erőt kérünk, Megadja azonnal;
Hozzánk mindig közel van; Öröme telik abban, Ha tiszteljük Őt imával.
4. Atyám, gyakran így szólok: Te viselsz énrám gondot, Más nem segít nekem;
Ínségem bármilyen nagy, Hozzám mindig közel vagy,
Te ismersz, így szólsz: gyermekem!
5. Hogy mindig Atyám maradj, Engem soha el ne hagyj, Ezt kérem, s hogy megvédj;
Én áldásodat várom, És a támogatásod, Ó, segíts, mindig velem légy!
6. Miként Jákób is küzdött, És áldásért könyörgött, S neve lett Izráel;
Így nem eresztlek tova, És nem hagylak el soha: Tudom, Atyám, velem leszel.

7. Oly nyomasztóak vagytok, Ti gondok, távozzatok Sietve tőlem el!
Van nekem gondviselőm, Jó Atyám, hű segítőm; Hozzá sóhajtok szívemmel.

235. Oly édes az Atyához...

1. Oly é - des az A - tyá - hoz kö - ze - lít - ni, Ki
ké - rel-münk a - kar - ja tel - je - sít - ni; Ki min-den
em-bert ma - gá - hoz en - ged - ne, Ha e - se - dez - ne.

2. Örömmel veszi népe imádságát, És kedvvel látja könnyeik hullását;
Nagy jószágát mutatja hű Atyaként, Áldását küldvén.
3. Istent imádni mindig dicsőségünk, Imánkhoz is az Úr ad erőt nekünk;
Sok ajándéka van a mi részünkre, Mint szívünk kérte.
4. Hát imádkoztatok, bárhol is lesztek, S ha méltó szóra erőt nem éreztek,
Sóhajtsatok, s ha hő lesz sóhajtástok, Bő lesz áldástok!
5. Ha éltünk végső napjai eljönnek, Ha éltünk végpercei közelednek,
Majd a Szentlélek esd végső imánkban, Egy sóhajtásban.